

1

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Αποφάσεις Ανωτάτου Δικαστηρίου με ανάλυση

ΛΟΥΗΣ ΠΑΡΛΑΣ

Έκδοση 1 ,2020

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ
ΔΙΚΑΙΟ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Αποφάσεις Ανωτάτου Δικαστηρίου με ανάλυση

ΛΟΥΗΣ ΠΑΡΛΑΣ

Έκδοση 1 ,2020

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Επιμέλεια Έκδοσης: Λούης Παρλάς Β.Α. (ΕCΟ)

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΚΟΝΟΜΟΣ

ISBN: 978-9925-558-13-1

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η
αναμετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με
οποιοδήποτε μέσο ή σε οποιαδήποτε μορφή
χωρίς την άδεια του εκδότη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΚΟΝΟΜΟΣ

Τ.Θ. 26527, Λευκωσία 1640

Τηλ. 96 558456

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΙΟ 1

ΔΙΑΤΡΟΦΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1	Οικογενειακό Δίκαιο 1: Διατροφή	5
1.1	Αποφάσεις Ανωτάτου Δικαστηρίου με αναφορά στη διατροφή	5
1.1.1	Υπόθεση.....	5
1.1.2	Υπόθεση.....	9
1.1.3	Υπόθεση.....	12
1.1.4	Υπόθεση.....	14
1.1.5	Υπόθεση.....	16
1.1.6	Υπόθεση.....	18
1.1.7	Υπόθεση.....	21
1.1.8	Υπόθεση.....	23
1.1.9	Υπόθεση.....	26
1.1.10	Υπόθεση.....	32
1.1.11	Υπόθεση.....	35
1.1.12	Υπόθεση.....	39
1.1.13	Υπόθεση.....	42
1.1.14	Υπόθεση.....	45
1.1.15	Υπόθεση.....	51
1.1.16	Υπόθεση.....	53
1.1.17	Υπόθεση.....	59
1.1.18	Υπόθεση.....	65
1.1.19	Υπόθεση.....	70
1.1.20	Υπόθεση.....	73

1.1.21	Υπόθεση.....	77
1.1.22	Υπόθεση.....	80
1.1.23	Υπόθεση.....	81
1.1.24	Υπόθεση.....	83
1.1.25	Υπόθεση.....	84
1.1.26	Υπόθεση.....	87
1.1.27	Υπόθεση.....	89
1.1.28	Υπόθεση.....	91
1.1.29	Υπόθεση.....	94
1.1.30	Υπόθεση.....	96
1.1.31	Υπόθεση.....	99
1.1.32	Υπόθεση.....	101
1.1.33	Υπόθεση.....	102
1.1.34	Υπόθεση.....	106
1.1.35	Υπόθεση.....	109
1.1.36	Υπόθεση.....	111
1.1.37	Υπόθεση.....	113
1.1.38	Υπόθεση.....	114
1.1.39	Υπόθεση.....	116
1.1.40	Υπόθεση.....	119
1.1.41	Υπόθεση.....	121
1.1.42	Υπόθεση.....	123
1.1.43	Υπόθεση.....	127
1.1.44	Υπόθεση.....	131
1.1.45	Υπόθεση.....	132
1.1.46	Υπόθεση.....	134
1.1.47	Υπόθεση.....	135
1.1.48	Υπόθεση.....	137
1.1.49	Υπόθεση.....	138
1.1.50	Υπόθεση.....	140
1.1.51	Υπόθεση.....	142
1.1.52	Υπόθεση.....	144

1.1.53	Υπόθεση.....	146
1.1.54	Υπόθεση.....	148
1.1.55	Υπόθεση.....	150
1.1.56	Υπόθεση.....	151
1.1.57	Υπόθεση.....	153
1.1.58	Υπόθεση.....	154
1.1.59	Υπόθεση.....	155
1.1.60	Υπόθεση.....	157
1.1.61	Υπόθεση.....	158
1.1.62	Υπόθεση.....	159
1.1.63	Υπόθεση.....	160
1.1.64	Υπόθεση.....	162
1.1.65	Υπόθεση.....	165
1.1.66	Υπόθεση.....	167
1.1.67	Υπόθεση.....	168
1.1.68	Υπόθεση.....	173
1.1.69	Υπόθεση.....	175
1.1.70	Υπόθεση.....	178
1.1.71	Υπόθεση.....	179
1.1.72	Υπόθεση.....	180
1.1.73	Υπόθεση.....	181
1.1.74	Υπόθεση.....	183
1.1.75	Υπόθεση.....	185
1.1.76	Υπόθεση.....	187
1.1.77	Υπόθεση.....	189
1.1.78	Υπόθεση.....	191
1.1.79	Υπόθεση.....	193
1.1.80	Υπόθεση.....	194
1.1.81	Υπόθεση.....	195
1.1.82	Υπόθεση.....	197
1.1.83	Υπόθεση.....	199
1.1.84	Υπόθεση.....	200

1.1.85	Υπόθεση.....	202
1.1.86	Υπόθεση.....	204
1.1.87	Υπόθεση.....	208
1.1.88	Υπόθεση.....	210
1.1.89	Υπόθεση.....	212
1.1.90	Υπόθεση.....	213
1.1.91	Υπόθεση.....	216
1.1.92	Υπόθεση.....	217
1.1.93	Υπόθεση.....	219
1.1.94	Υπόθεση.....	220
1.1.95	Υπόθεση.....	220
1.1.96	Υπόθεση.....	221

1 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΙΟ 1: ΔΙΑΤΡΟΦΗ

1.1 Αποφάσεις Ανωτάτου Δικαστηρίου με αναφορά στη διατροφή

1.1.1 Υπόθεση

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Ο εφεσείων, πατέρας της εφεσίβλητης, αμφισβητεί την ορθότητα της απόφασης του Οικογενειακού Δικαστηρίου, με την οποία εκδόθηκε εναντίον του προσωρινό διάταγμα, με το οποίο διατάσσεται να καταβάλλει στην εφεσίβλητη το ποσό των €250, από 6.3.2017 και κάθε αντίστοιχη μέρα μέχρι την ολοκλήρωση της φοίτησής της στη μέση εκπαίδευση, ήτοι μέχρι 6.6.2017 πλέον το ήμισυ των εξόδων του προσωρινού διατάγματος.

Η εφεσίβλητη με εναρκτήρια κλήση που καταχώρησε στις 6.3.2017, διεκδίκησε διατροφή για ποσό €550 μηνιαίως, μετά την ενηλικίωσή της, με στόχο, μεταξύ άλλων, να καλυφθούν τα έξοδα εκπαίδευσής της. Την ίδια ημέρα υπέβαλε και μονομερή αίτηση για προσωρινό διάταγμα για το ίδιο ποσό, η οποία, μετά από οδηγίες του Δικαστηρίου, επιδόθηκε στον εφεσείοντα. Ο εφεσείων καταχώρησε ένσταση και, μετά από ακροαματική διαδικασία, εξεδόθη το πιο πάνω αναφερόμενο προσωρινό διάταγμα.

Τα γεγονότα που τέθηκαν ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου από την εφεσίβλητη περιλαμβάνονταν σε ένορκη δήλωση της ίδιας, η οποία, μεταξύ άλλων, ανέφερε ότι είναι μαθήτρια της τρίτης λυκείου και έχει συμπληρώσει το 18^ο έτος της ηλικίας της από τις 5.2.2017. Μέχρι την ενηλικίωσή της ο εφεσείων της κατέβαλλε το ποσό των €250 μηνιαίως ως συνεισφορά του για τη διατροφή της, δυνάμει διατάγματος διατροφής ημερομηνίας 27.6.2013 στα πλαίσια της Αίτησης Διατροφής με αρ. 16/2013.

Από την ενηλικίωσή της και εντεύθεν, δεν κατέβαλλε οποιοδήποτε ποσό για την εφesiβλητη, συνέχιζε όμως να καταβάλλει τη διατροφή για τα ανήλικα αδέλφια της με βάση το διάταγμα.

Με την επίδικη αίτηση αξιώνε προσωρινό διάταγμα καταβολής τόσο των εξόδων διατροφής και συντήρησής της μέχρι την αποφοίτησή της από το Λύκειο, όσο και για να συνεχίσει τις σπουδές της σε αναγνωρισμένο εκπαιδευτικό ίδρυμα της Κύπρου, με απώτερο σκοπό να αποκτήσει πτυχίο Αισθητικής. Το Δικαστήριο εξ αρχής σημείωσε ότι θα εξετάσει μόνο το κατά πόσο δικαιολογείται η έκδοση διατροφής για το χρονικό διάστημα μέχρι την αποφοίτησή της από το Λύκειο για τους λόγους που εξήγησε και δεν αποτελούν μέρος της παρούσας έφεσης. Η εφesiβλητη στην ένορκή της δήλωση σημειώνει ότι δεν έχει οποιοδήποτε εισόδημα ή οποιαδήποτε άλλη πηγή για να καλύψει τα καθημερινά της έξοδα και τις ανάγκες διαβίωσής της.

Ο εφesiβίων καταχώρησε ένσταση η οποία εδραζόταν σε 20 λόγους, οι οποίοι καταγράφονται αυτούσιοι στην πρωτόδικη απόφαση. Διεξήχθη ακρόαση στη βάση των ενόρκων δηλώσεων με γραπτές αγορεύσεις. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι προσφέρεται η δυνατότητα καταχώρησης μονομερούς αίτησης στα πλαίσια της εναρκτήριας αίτησης για την εξασφάλιση παρεμπιπτοντος διατάγματος για διατροφή, καθότι η διατροφή και συντήρηση είναι συνεχής και οι σπουδές και η μόρφωση πρέπει να συνεχιστούν απρόσκοπτα και δεν μπορούν να αντικατασταθούν με κανένα τρόπο μεταγενέστερα. Εξέτασε τις προϋποθέσεις του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60 που δίδει εξουσία στο Δικαστήριο να εκδίδει παρεμπιπτοντα διατάγματα και τις νομολογιακές αρχές που τις διέπουν. Παρέπεμψε, επίσης, στο άρθρο 33(1) του περί Σχέσεων Γονέων και Τέκνων Νόμου του 1990, Ν.216/90 και στο άρθρο 33(2) του ίδιου Νόμου και στη βάση αυτού έκρινε ότι είναι δυνατό να συνεχίσει η υποχρέωση των γονέων για διατροφή και μετά την ενηλικίωση των τέκνων στις περιπτώσεις όπου

υπάρχουν ειδικές περιστάσεις που το επιβάλλουν. Στη βάση των γεγονότων της υπόθεσης, θεώρησε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 32 και έκρινε πως το ποσό των €250 διατροφή που κατέβαλε ο εφεσείων στην εφεσίβλητη μέχρι την ημερομηνία ενηλικίωσής της θα έπρεπε να επιδικαστεί για την περίοδο μέχρι τη συμπλήρωση της φοίτησής της στη μέση εκπαίδευση, δηλαδή για περίοδο τεσσάρων μηνών.

Στη βάση του πιο πάνω άρθρου δίδεται η δυνατότητα να συνεχίσει η διατροφή μετά την ενηλικίωση του τέκνου σε περίπτωση, όπου ειδικές περιστάσεις το επιβάλλουν, όπως, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση φοίτησης του τέκνου σε εκπαιδευτικό ίδρυμα, όπως είναι η παρούσα περίπτωση. Ως εκ τούτου, θεωρούμε ορθή την κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι στην παρούσα περίπτωση υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση με πιθανότητες επιτυχίας στην εναρκτήρια αίτηση. Στο σημείο αυτό, σημειώνουμε ότι η θέση που πρόβαλε ενώπιόν μας κατά τη συζήτηση της έφεσης ο ευπαίδευτος συνήγορος του εφεσείοντα ότι το αιτητικό της εναρκτήριας αίτησης δεν καλύπτει το αιτητικό της αίτησης για προσωρινό διάταγμα, είναι εσφαλμένο.

Ορθή, επίσης, κρίνουμε και την κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο εφόσον οι ανάγκες διατροφής και εκπαίδευσης είναι τρέχουσες και σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αποζημιωθούν μεταγενέστερα.

Το Δικαστήριο σημείωσε ότι ο εφεσείων κατάβαλλε το ποσό των €250 ως διατροφή της εφεσίβλητης μέχρι και την 5.2.2017 οπότεν αυτή ενηλικιώθηκε. Οι ισχυρισμοί του εφεσείοντα περί της οικονομικής του κατάστασης με τους οποίους αμφισβήτησε τόσο το μηνιαίο του εισόδημα όσο και ότι εργάζεται ως ξενοδουπάλληλος σε ξενοδοχείο της Επαρχίας Αμμοχώστου κατά τους θερινούς μήνες εξετάστηκε πρωτοδίκως. Το Δικαστήριο αναφέρθηκε στην υπόθεση **Δημητρίου v. Περδίου (2005) 1**

ΑΑΔ 1418 και στην εκεί παραπομπή στην **Μαρκουλίδης ν. Μαρκουλίδη κ.ά. (1998) 1 ΑΑΔ 1386** όπου λέχθηκαν τα εξής:

«η οικονομική δυνατότητα του καθενός από τους γονείς δεν είναι θέμα που θα πρέπει να αποδεικνύεται από τον αιτητή ή την αιτήτρια, ανάλογα με την περίπτωση, αλλά θέμα αληθινής αποκάλυψης από τους ίδιους τους γονείς, των αντίστοιχων εισοδημάτων τους. Το δε δικαστήριο, προβαίνει σε πλήρη έρευνα αυτών των στοιχείων.»

Δέχθηκε το Δικαστήριο ότι ο εφεσείων καταβάλλει €400 διατροφή για τα άλλα δύο ανήλικα τέκνα του, πέραν όμως αυτού τα υπόλοιπα έξοδα που παρουσίασε, έκρινε ότι δεν αφορούσαν την επίδικη περίοδο και ότι τα εισοδηματικά του δεδομένα δεν μεταβλήθηκαν μέσα σε ένα μήνα από την ενηλικίωση της εφεσίβλητης. Έχοντας διεξέλθει τα στοιχεία στα οποία παρέπεμψε ο εφεσείων δεν διαπιστώνουμε σφάλμα στην προσέγγιση και συμπεράσματα του Δικαστηρίου.

Αναφορικά με την ύπαρξη προθεσμιακής κατάθεσης επ'ονόματι της εφεσίβλητης, δεν κρίνουμε λανθασμένη την κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι αυτή δεν θα έπρεπε να τερματιστεί ενωρίτερα για να χρησιμοποιηθεί για τα άμεσα και τρέχοντα έξοδά της με κίνδυνο να απωλέσει τους τόκους που θα προκύψουν.

Ο ισχυρισμός του εφεσείοντα ότι η εφεσίβλητη είναι αρραβωνιασμένη και ενδεχόμενα παντρεμένη κάτι που δεν δικαιολογούσε την παροχή διατροφής, παρέμειναν υποθετικοί και αόριστοι και ορθά δεν διαδραμάτισαν οποιοδήποτε ρόλο στην απόφαση του Δικαστηρίου. Ούτε και οι ισχυρισμοί του εφεσείοντα ως προς τις σχέσεις της εφεσίβλητης μαζί του μπορούν να έχουν οποιαδήποτε επίπτωση στην υπόθεση, ειδικότερα με τον γενικό τρόπο που τέθηκαν.

Αναφορικά με τη διαταγή για έξοδα, το γεγονός ότι η εφεσίβλητη αξίωνε μεγαλύτερο ποσό που αφορούσε και τις μετέπειτα σπουδές της, θέση

που δεν έγινε αποδεκτή από το Δικαστήριο, θεωρούμε ορθή την απόφαση του να καταδικάσει τον εφεσείοντα στο ήμισυ των εξόδων.

Υπό το φως των πιο πάνω θεωρούμε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέθεσε ορθά κατά την κρίση μας, τις αρχές με βάση τις οποίες δικαιολογείται η έκδοση προσωρινού διατάγματος και τη σχετική νομολογία και άσκησε ορθά τη διακριτική του ευχέρεια. Δεν διαπιστώνουμε ότι υπάρχει οποιοδήποτε περιθώριο επέμβασης του Εφετείου στην πρωτόδικη κρίση.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του εφεσείοντα, όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Εφετείο.

Δείτε εδώ την απόφαση στο cslaw [Έφεση Αρ. 29/2017](#)

[Γ. Γ. ν. Ι. Γ., Έφεση Αρ. 29/2017, 12 Απριλίου 2019](#)

1.1.2 Υπόθεση

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η εφεσείουσα (αιτήτρια στην πρωτογενή αίτηση) υπήρξε σύζυγος του εφεσίβλητου (καθ' ου η αίτηση). Η σχέση αυτή διαλύθηκε με την έκδοση διαζυγίου. Αυτό που απασχόλησε το πρωτόδικο και το Ανώτατο Δικαστήριο ήταν αίτημα της εφεσείουσας για διατροφή μετά τη διάλυση του γάμου.

Δεν υπάρχει αμφισβήτηση ότι αναφορικά με το θέμα της διατροφής των τέκνων του, ο εφεσίβλητος τιμά τις σχετικές υποχρεώσεις του. Εκείνο που επιδιώχθηκε από την εφεσείουσα δια της πρωτόδικης διαδικασίας είναι έκδοση μόνιμου διατάγματος διατροφής της ίδιας, δηλαδή μεταγαμιαίας διατροφής.

Στις 19.11.2014 εξεδόθη προσωρινό διάταγμα διατροφής της εφεσείουσας από τον εφεσίβλητο για το ποσό των €200 μέχρι εκδίκασης της πρωτογενούς αιτήσεως.

Ακολούθησε η εκδίκαση της πρωτογενούς αιτήσεως με αίτημα την καταβολή από τον εφεσίβλητο προς την εφεσείουσα ποσού €500 ή άλλου ευλόγου ποσού «ως συνεισφορά για τη διατροφή και τη συντήρηση της». Στην αίτηση υπήρξε ένσταση του εφεσίβλητου.

Παραδεκτά γεγονότα υπήρξαν τα ακόλουθα:

«Οι διάδικοι, Ορθόδοξοι Χριστιανοί, Κύπριοι Υπήκοοι, μόνιμοι κάτοικοι Κύπρου τέλεσαν θρησκευτικό γάμο την 10.7.93 στη Λεμεσό. Από το γάμο τους απέκτησαν δύο θυγατέρες, την ΧΧ στις 12.5.97 η οποία έχει πλέον ενηλικιωθεί και την ανήλικη ΧΧ στις 12.2.2002. Τα τρία πρώτα χρόνια του γάμου τους διέμεναν στην Αγγλία και αργότερα εγκαταστάθηκαν στην Κύπρο στη συζυγική τους εστία στην περιοχή ΧΧ στη Λεμεσό. Κατά ή περί τον Ιούνιο του 2013 επήλθε διάσταση στη σχέση τους. Ο γάμος τους λύθηκε στις 7.7.2014 με διάταγμα του Οικογενειακού Δικαστηρίου. Η Αιτήτρια μέχρι το έτος 2012 εργαζόταν στο Γενικό Λογιστήριο Κύπρου. Είχε κριθεί ανίκανη για εργασία κατά 75%/ο και λαμβάνει σύνταξη ανικανότητας από το έτος 2012, (περί τα €500). Ο καθ' ου η αίτηση εργάζεται στη ΣΕΔΙΓΕΠ και είναι ιδιοκτήτης γραφείου το οποίο ενοικιάζει και λαμβάνει εισόδημα. Μετά τη διάσταση ο Καθ' ου η Αίτηση ενοικίασε διαμέρισμα στο οποίο διαμένει και καταβάλλει ενοίκιο ύψους €480. Μετά τη λύση του γάμου των διαδίκων, η Αιτήτρια συνήψε σχέση με άλλο άνδρα με τον οποίο συμβίωσε, η οποία έχει πλέον τερματιστεί».

Τα πιο πάνω παραδεκτά γεγονότα αποτελούσαν και μέρος των ευρημάτων του Δικαστηρίου.

Κατόπιν αξιολόγησης της δοθείσας μαρτυρίας το πρωτόδικο Δικαστήριο, αποδεχόμενο τη μαρτυρία της πλευράς του εφεσίβλητου και απορρίπτοντας ως αναξιόπιστη τη μαρτυρία της εφεσείουσας, απέρριψε την αίτηση αναφέροντας ότι η εφεσείουσα απέτυχε να αποδείξει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του περί **Ρυθμίσεως των Περιουσιακών Σχέσεων των**

Συζύγων Νόμο του 1991 (Ν.232/91) καθώς και της συναφούς νομολογίας. Αυτό το εύρημα του Δικαστηρίου πλήττεται με τον πρώτο λόγο έφεσης. Παραπονείται ακόμη με τον 2^ο λόγο η εφεσείουσα πως η πρωτόδικη απόφαση είναι ανατιολόγητη ειδικά στο εύρημα πως η αιτήτρια έχει εισοδήματα και περιουσία για να καλύπτει εξ ιδίων τις ανάγκες για διατροφή και συντήρηση της. Ο 3^{ος} λόγος αφορά στο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε πως το γεγονός ότι η εφεσείουσα κρίθηκε ανίκανη για εργασία σε ποσοστό κατά 75% σε συνδυασμό με την κατάσταση της υγείας της δεν την καθιστούν ανίκανη να εργαστεί ώστε να ενεργοποιηθεί η εξουσία που παρέχεται στο Δικαστήριο δυνάμει **του άρθρου 5 του περί Ρυθμίσεως των Περιουσιακών Σχέσεων των Συζύγων Νόμου του 1991**, ως τροποποιήθηκε.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο με πλήρεις αναφορές σε σημεία της μαρτυρίας εξήγησε γιατί θεώρησε την εφεσείουσα αναξιόπιστη. Θα παραθέσουμε μόνο κάποια απ' αυτά. Εκτός του γεγονότος ότι η μαρτυρία της χαρακτηρίστηκε από γενικότητα και αοριστία αποτελεί διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι αυτή απέτυχε να παρουσιάσει σαφή στοιχεία προς απόδειξη της πραγματικής οικονομικής της κατάστασης. Ειδικότερα ενώ προέβαλε κατ' ισχυρισμό δεινή οικονομική της κατάσταση δεν προσκόμισε μαρτυρία που να στηρίζει τις θέσεις της. Σημειώθηκε ιδιαίτερα η απουσία οποιασδήποτε πειστικής εξήγησης εκ μέρους της σε σχέση με την κατοχή ή μη κινητής και ακίνητης περιουσίας και τυχόν εσόδων εξ αυτής. Ανεπαρκή κρίθηκαν όσα είπε για την απόσυρση 20,000 στερλινών από κοινό λογαριασμό για δικό της όφελος. Ενώ ο κύριος άξονας της υπόθεσης της ως τον προέβαλε ήταν η πλήρης ανικανότητα της για εργασία, δεν κατέθεσε και ούτε προσκόμισε θετική μαρτυρία που να το αποδεικνύει. Σημειώθηκε δε η απροθυμία της να αποδείξει ή να προσκομίσει έγγραφο υλικό για τα ιατρικά της έξοδα ή το γιατί δεν προσέφευγε στα κρατικά νοσηλευτήρια. Ακόμη και για τον τερματισμό της εργασίας της προσπάθησε να το αποδώσει σε ευθύνη

του εφεσίβλητου, κάτι που βέβαια αντικειμενικά, δεν προέκυπτε. Είναι σαφές ότι η εφεσείουσα στηριζόμενη στο γεγονός ότι αξιολογήθηκε από το Ιατροσυμβούλιο με 75% ανικανότητα, δεν θεώρησε αναγκαίο να αποδείξει ο,τιδήποτε άλλο, ούτε να στηρίξει τη θέση της σε συνάρτηση με την οποιαδήποτε προσπάθεια που θα μπορούσε να προβεί ώστε να εξεύρει απασχόληση άλλου τύπου απ' αυτή που κρίθηκε κατά 75% ανίκανη. Το εύρημα του Ιατροσυμβουλίου δεν μπορούσε να λειτουργήσει άνευ ετέρου ως ασπίδα στην υποχρέωση της να αποδείξει τα πιο πάνω. Ειδικά, αρνητικά κρίθηκε η μαρτυρία της, σε σχέση με τη δυνατότητα εισοδημάτων από ακίνητη περιουσία για την οποία η ίδια θεώρησε ότι δεν πρέπει να δώσει εξηγήσεις.

Παρά τη διαπιστωθείσα αδυναμία του εφετηρίου η οποία μοιραία οδηγεί σε απόρριψη της έφεσης, θα προσθέταμε πως αν υπήρχε δυνατότητα προσβολής της δικανικής κρίσης, χωρίς αμφιβολία, για τους λόγους που φαίνεται πιο πάνω, η αναγωγή των γεγονότων στη νομική πτυχή, έγινε από το πρωτόδικο Δικαστήριο με επιμελή και ενδεδειγμένο τρόπο.

Για τους λόγους που έχουμε εξηγήσει η έφεση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος της εφεσείουσας, ως θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Δείτε εδώ την απόφαση στο cylaw [Εφεση Αρ. 10/2018](#)

[xxx ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΣΑΒΒΑ v. xxx ΣΑΒΒΑ , Εφεση Αρ. 10/2018 , 17 Οκτωβρίου 2019](#)

1.1.3 Υπόθεση

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Η υπό κρίση έφεση στρέφεται κατά της απόφασης του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία εκδόθηκε διάταγμα διατροφής, δυνάμει του οποίου ο εφεσίβλητος-καθ' ου η αίτηση διατάχθηκε

όπως καταβάλλει στην εφεσείουσα το συνολικό ποσό των €600 για τη διατροφή και συντήρηση των δύο ανηλίκων τέκνων τους, ήτοι, €360 για την ανήλικη κόρη τους Β. και €240 για τον ανήλικο υιό τους Ι..

Οι διάδικοι τέλεσαν γάμο το έτος 1999 και απέκτησαν δύο τέκνα, την Β. και τον Ι. 10 και 6 ετών κατά το χρόνο καταχώρησης της εναρκτήριας αίτησης στις 20.10.2015. Μετά τη διάσταση που επήλθε τον Απρίλιο 2015 και τα δύο τέκνα τους διαμένουν με την εφεσείουσα. Με αίτησή της η εφεσείουσα ζήτησε την έκδοση διατάγματος με το οποίο να καθοριστεί η συνεισφορά του εφεσίβλητου στη διατροφή των τέκνων τους στο ποσό των €1.276 το μήνα.

Ο εφεσίβλητος αμφισβήτησε το ποσό που αξιώνει η εφεσείουσα και εισηγήθηκε όπως καταβάλλει το ποσό των €500 μηνιαίως που ήδη καταβάλλει, ως η συνεισφορά του στη διατροφή των παιδιών τους και η υπόθεση οδηγήθηκε σε ακρόαση.

Από τη μαρτυρία προέκυψε ότι η εφεσείουσα δεν εργάζεται τα τελευταία 14 χρόνια, ενώ αναζητά εργασία μέσω του Γραφείου Εργασίας, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Διαθέτει καταθέσεις ποσού €515.000 σε διάφορες τράπεζες σε κοινούς λογαριασμούς με τους γονείς της από χρήματα που προήλθαν από την πώληση οικίας που ήταν εγγεγραμμένη στο όνομα της ίδιας και των γονέων της. Από τις εν λόγω καταθέσεις η ίδια λαμβάνει τόκους περίπου €280 μηνιαίως.

Η εφεσείουσα με επτά λόγους έφεσης προσβάλλει την απόφαση του Οικογενειακού Δικαστηρίου.

Με τον πρώτο λόγο η εφεσείουσα θεωρεί ότι εσφαλμένα και αναιτιολόγητα το Δικαστήριο έκρινε ότι θα μπορούσε να αξιοποιήσει το μερίδιο των καταθέσεων της ύψους €275.000. Σύμφωνα με την εισήγηση, το Δικαστήριο, χωρίς να έχει δικαστική γνώση σε ζητήματα επενδύσεων και οικονομικών θεμάτων, εφόσον δεν προσήχθη ενώπιον του τέτοια μαρτυρία, δεν μπορούσε να καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Το μόνο ποσό στο

οποίο θα μπορούσε να καταλήξει ως προς την εισοδηματική της ικανότητα και δυνατότητα σε σχέση με τις καταθέσεις, είναι αυτό των τόκων που λαμβάνει και ανέρχεται στο ποσό των €280 το μήνα. Λανθασμένο επίσης θεωρεί το σκεπτικό του Δικαστηρίου όπου διερωτήθηκε πώς μπορεί να επιβιώνει η εφεσείουσα μόνο με το ποσό των €280, καθότι, με βάση τη μαρτυρία της εφεσείουσας, αυτή ανέφερε ότι αναγκάζεται να ξοδεύει από το χρήματα που έχει αποταμιεύσει μαζί με τον πατέρα της από την πώληση του ακινήτου που είχαν από κοινού. Περαιτέρω, προβάλλει ότι το συμπέρασμα το Δικαστηρίου είναι και επικίνδυνο καθότι δεν λαμβάνει υπόψη ότι ο εφεσίβλητος έχει μεγάλη ακίνητη περιουσία για να καταλήξει σε ανάλογο εύρημα ως προς τη δυνατότητα αξιοποίησης της

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται, με έξοδα εναντίον της εφεσείουσας, όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Εφετείο.

Δείτε εδώ την απόφαση στο cslaw [Έφεση Αρ. 30/2017](#)

[xxx ΤΑΠΗ ν. xxx ΜΑΛΕΚΟΣ , Έφεση Αρ. 30/2017 , 29 Νοεμβρίου 2019](#)

1.1.4 Υπόθεση

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.: Το καταχωρηθέν από την εφεσείουσα, αίτημα, ενώπιον του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λεμεσού, για την έκδοση εντάλματος φυλάκισης του εφεσιβλήτου για την είσπραξη του ποσού των €4.000 που αποτελούσε παράλειψη συμμόρφωσης με διάταγμα διατροφής, απορρίφθηκε.

Το σκεπτικό του δικαστηρίου, όπως διατυπώνεται στην απόφαση, έχει ως ακολούθως:

“Στη βάση των πιο πάνω, καταλήγω ότι το υπό κρίση αίτημα για φυλάκιση του Καθ' ου η Αίτηση ημερ. 15/9/15 είχε απορριφθεί στην ολότητα του από τις 11/3/16 οπότεν και η υπόθεση αποπερατώθηκε. Οι οποιοσδήποτε

δικαστικές διαδικασίες έλαβαν χώρα μετά την εν λόγω ημερομηνία και οι οποίες έγιναν στη βάση της εσφαλμένης αντίληψης ότι η διαδικασία ήταν ακόμη «ζωντανή» δεν μπορεί παρά να είναι εξ' υπαρχής άκυρες και ως τέτοιες ακυρώνονται (**Γενικός Εισαγγελέας (Αρ. 7) (1993) 1 ΑΑΔ 793**)."

Η απόφαση εφεσιβλήθηκε με τέσσερις λόγους έφεσης. Ο πρώτος αποσύρθηκε πριν την ακρόαση. Με το δεύτερο λόγο, προσδιορίζεται ως λανθασμένη η κρίση του δικαστηρίου να θεωρήσει ορθό το πρακτικό απόρριψης της υπόθεσης. Με τον τρίτο λόγο αμφισβητείται η κατάληξη ότι οι διαδικασίες που αφορούν την αίτηση τερματίστηκαν στην ολότητα τους στις 11 Μαρτίου 2016. Λανθασμένα αποφάσισε το δικαστήριο, με τον τέταρτο λόγο έφεσης, εισηγήθηκε η εφεσείουσα, ότι η διόρθωση των πρακτικών αποτελεί δική της ευθύνη.

Καμία ένδειξη στο πρακτικό του δικαστηρίου περί της κατ' ισχυρισμό ακολουθίας. Η επίκληση του πρωτόδικου δικαστηρίου στη νομολογία για «τον αναντικατάστατο οδηγό για διαδραματισθέντα στη δίκη», που επί του προκειμένου τα πρακτικά επιτελούν, είναι απολύτως ορθή. (Βλ. **Ματθαίου v. Θεμιστοκλέους (1998) 1 Α.Α.Δ. 1372** και **Shacolas v. Universal Life (1984) 1 C.L.R. 47**).

Ως προς τη σημασία του πρακτικού του δικαστηρίου, η νομολογία είναι σαφής. (Βλ. **Ivarsson v. Δημοκρατίας, ECLI:CY:AD:2016:B535, Ποιν. Εφ. 159/2015, ημερ. 29 Νοεμβρίου 2016** και **Χρίστου κ.ά. v. Δήμου Λάρνακας, ECLI:CY:AD:2017:B169, Ποιν. Εφ. 219/2015 και 220/2015, ημερ. 11 Μαΐου 2017**).

Στην υπό εξέταση υπόθεση υπάρχει ένα κενό που δεν καλύπτεται από κανένα ίχνος πρακτικού ή έστω χρονική ένδειξη, όπως κάποιος θ' ανέμενε, σε πρακτικό που, ενδεχομένως, ακολουθεί. Περαιτέρω, η πρωτόδικη προσέγγιση, ότι χωρίς την αναγκαία και επιβεβλημένη, θα προσθέταμε, υπό

τέτοιες περιστάσεις, διόρθωση των πρακτικών, δεν υπάρχει έγκυρη και δεσμευτική δικαστική κρίση που να επιβεβαιώνει τα προβληθέντα από το συνήγορο της εφεσείουσας, ότι διαδραματίστηκαν, πριν το πρακτικό συνέχισης.

Συνακόλουθα, η πρωτόδικη κρίση και η κατάληξη ότι η υπόθεση είχε ήδη αποπερατωθεί, με το πρακτικό απόρριψης, είναι απολύτως ορθή.

Η έφεση απορρίπτεται. Λόγω της ιδιαίζουσας φύσεως των γεγονότων της υπόθεσης, θεωρούμε ορθό η κάθε πλευρά να επωμισθεί τα έξοδα της.

Δείτε εδώ την απόφαση στο cylaw [Έφεση Αρ. 16/2017](#)

[Χxxxx v. xxxxx , Έφεση Αρ. 16/2017 , 24 Απριλίου 2019](#)

1.1.5 Υπόθεση

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Δ.: Ο εφεσείων είναι πατέρας του ανήλικου Matheos Kuprys Fylaktou, ο οποίος διαμένει με τη μητέρα του Agne Kupryte στη Λιθουανία.

Στις 25.9.12 Επαρχιακό Δικαστήριο της Λιθουανίας εξέδωσε απόφαση εναντίον του εφεσείοντα, με την οποία τον διέτασε να καταβάλλει μηνιαίως το ποσό των 350 LTL (Λιθουανίας) για διατροφή του ανήλικου υιού του από 7.9.12 (στο εξής η Απόφαση).

Δέκα (10) μήνες μετά, στις 18.7.13, η Κεντρική Αρχή της Λιθουανίας υπέβαλε αίτηση προς την Κεντρική Αρχή της Κυπριακής Δημοκρατίας για αναγνώριση και εκτέλεση της πιο πάνω απόφασης λόγω του ότι ο εφεσείων ουδέν ποσό κατέβαλε για τη διατροφή του ανήλικου υιού του.

Η αίτηση διαβιβάστηκε προς εκδίκαση στο Οικογενειακό Δικαστήριο Πάφου, το οποίο αφού απέρριψε τους έξι (6) λόγους ένστασης του εφεσείοντα εξέδωσε το ζητηθέν διάταγμα με αναφορά στις σχετικές πρόνοιες

του Ευρωπαϊκού Κανονισμού (ΕΚ) 4/2009 (στο εξής ο Κανονισμός). Ειδικά, σ' ό,τι αφορά τον λόγο ένστασης του εφεσεύοντα ότι η Απόφαση εκδόθηκε «χωρίς να του επιδοθεί ή γνωστοποιηθεί οποιαδήποτε αίτηση προς τον σκοπό αυτό», παρατήρησε αφενός ότι το δικαίωμα του να ακουστεί ενώπιον του Λιθουανικού Δικαστηρίου «. το είχε και το έχασε κατά την εκδίκαση της αίτησης διατροφής στη Λιθουανία» και αφετέρου ότι «Ίσως ο Καθ' ου η Αίτηση να έπρεπε να εμφανιστεί ενώπιον των Λιθουανικών Δικαστηρίων και να διεκδικήσει τα δικαιώματα του αναφορικά με την υποχρέωση διατροφής του ανήλικου υιού του, Matheos Kuprys Fylaktou».

Ο εφεσείων θεωρεί ότι η πρωτόδικη απόφαση είναι εσφαλμένη για τρεις (3) λόγους. Ο πρώτος, ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέδωσε διάταγμα αναγνώρισης της Απόφασης χωρίς να του δοθεί (στη Λιθουανία) το δικαίωμα να ακουστεί (1^{ος} λόγος έφεσης), ο δεύτερος ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται αιτιολογίας (2^{ος} λόγος έφεσης) και, ο τρίτος, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία να αναγνωρίσει την Απόφαση χωρίς να τεθεί ενώπιον του αποδεκτή μαρτυρία (3^{ος} λόγος έφεσης).

Αναφορικά τώρα με τον 1^ο λόγο έφεσης - ότι δηλαδή το πρωτόδικο Δικαστήριο αγνόησε ότι η απόφαση του Λιθουανικού Δικαστηρίου εκδόθηκε στην απουσία του εφεσεύοντα και χωρίς ο ίδιος να ενημερωθεί για την εναντίον του διαδικασία - σχετικό είναι το άρθρο 19 του Κανονισμού που του αναγνωρίζει δικαίωμα υποβολής αίτησης ελέγχου στο κράτος προέλευσης, το οποίο δεν άσκησε. Επομένως το σχετικό παράπονο ότι το κυπριακό Δικαστήριο αγνόησε το στοιχείο αυτό δεν ευσταθεί καθότι μόνο το Δικαστήριο του κράτους προέλευσης (το Λιθουανικό) θα μπορούσε να το εξετάσει. Και αυτό εάν και εφόσον ασκούσε το δικαίωμα υποβολής αίτησης ελέγχου εντός της προθεσμίας που προβλέπει το υπό αναφορά άρθρο.

Τέλος, δεν ευσταθεί ούτε ο 2^{ος} λόγος έφεσης εφόσον το καθήκον του πρωτόδικου Δικαστηρίου σε αιτήσεις της εξεταζόμενης φύσεως εξαντλείται